

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσ. 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΜΑΗΣ

Ἀνθοῦν τὰ λούλουδα τῆς γῆς,
 Πρωτομαγιά μυρίζει,
 Λαλεῖ τ' ἀηδόνι 'στό κλαρί
 Τὰ στάχι' ἀνατριχιάζουν,
 Ἡ κόρη, περδικόστηθη,
 Τὰ στήθια της στολίζει
 Μ' ἄνθια δροσάτα τοῦ Μαγιοῦ
 Ὅπου διαμάντια στάζουν.

✱

Μεθ' ἑστὴ θρούμπη τοῦ βουνοῦ
 Τ' ἀμέτρητο μελίσσι,
 Ἡ βελουδένι' ἀλιφασκιᾷ
 Σκορπᾷ τῇ μυρωδιᾷ της,
 Χύνετ' ὁ Μάης σὰ γαμπρός
 Τῇ γῇ μας νὰ φιλήσῃ
 Κι' αὐτὴ μέ μύρια στέφανα
 Τοῦ δίνει τὴν καρδιά της.

✱

Μέσ' 'στό χορτάρι τὸ παχὺ
 Ὁ ἔρωτας τεντόνει,
 Εαμόνει τὸ ἀθάνατο
 Γλυκόπικρο δοξάρι,

Τὸ πιὸ σκληρὸ κι' ἀναίσθητο
 Πετσὶ βαθειὰ καρφώνει
 Καὶ γιὰ τ' αὐτὸ τὸν ἔρωτα
 Γκανίζουν κι' οἱ γαϊδάροι.

✱

Παίρνει σαίταις μυτεραῖς
 Καὶ βγαίνει στὴν παγάνα
 Ἀπὸ βραδῆς ὁ ἔρωτας
 Λουλουδοστολισμένος
 Καὶ χάν' ἡ μάνα τὸ παιδί
 Καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα
 Γιατὶ δὲν ξέρει ποῦ βαρᾷ
 Γιατ' εἶναι μεθυσμένος.

✱

Μάης καὶ ἔρωτας μαζῇ
 Τί διαλεμένο ταῖρι!
 Σμίγουν τὰ δύο τους
 Παίρνουνε τὸ ἴδιο μονοπάτι,
 Πετοῦν τῆς νειότης κυνηγοῦν
 Τ' ἀτίμητο ξεφτέρι
 Καὶ ραίνουνε τὸν κόρφο της
 Μ' ἀγάπη μυρωδάτη.

ΠΟΛΥΣ ΘΟΡΥΒΟΣ

Πολὺν θόρυβον ἐγέννηκε τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν **Τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ὁ κ. Σκουλούδης, ἡ Ἑλλημοσύνη εἰς φοιτητὰς** ἄρθρον τοῦ **Ῥαμπαγά** (ἴδε φύλλον ὑπ' αριθ. 40 τῆς 22 Ἀπριλίου) δι' οὗ ἀπεδοκιμάζετο τὸ ἐξευτελιστικὸν διὰ τοὺς φοιτητὰς ταξείδιον εἰς Βονωνίαν με συνδρομὴν τοῦ κ. Σκουλούδη καὶ με αἰτήσεις περὶ ἐκπτώσεως καὶ ἄλλων κλπ. Ὁ μεγάλθυμος καὶ κατ' ἐξοχὴν πατριωτικὸς ἀνὴρ ὅστις πρυτανεύει τοῦ Φλογεροῦ **Καμινίου**, συναισθανθεὶς βαθέως πόσον ἐξευτελιστικὴ θὰ ἦτο διὰ τὸ ἑκατομμυριοῦχον Πανεπιστήμιον ἡμῶν ἀποστολὴ φοιτητῶν ὑπὸ τοιούτους ὅρους ἐκτελουμένη ἐσπευσε νὰ συγκαλέσῃ τὴν Σύγκλητον ἣτις συνέρχεται αὐριον καὶ εἰς ἣν θὰ προτείνῃ, ἵνα ἡ δαπάνη τῆς μεταβάσεως τῶν φοιτητῶν καταβληθῇ ἐκ τοῦ ταμείου τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ὁρίσθῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πᾶσον 4,000 δραχμῶν, ἤτοι 500 δραχ. δι' ἕκαστον φοιτητὴν. Δὲν ἐπιτρέπεται δὲ ἡμῖν ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τοῦ ὅτι οἱ σοφοὶ Συγκλητικοὶ θὰ συμβουλευθῶν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ δὲν θὰ κυριαρχήσωσι τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν ἐξηνταβελονικαὶ σκέψεις περὶ τοῦ πολυταλάντου πανεπιστημιακοῦ ταμείου.

Καὶ ὁ ἡμέτερος Φαλῆξ ἐπῆρε φωτιὰ ἐκ τοῦ **φλογεροκαμινικοῦ** τούτου ζητήματος καὶ ἐδημοσίευσεν διὰ τοῦ **Αἰῶνος** ὡραίαν, πατριωτικωτάτην ἐπιστολὴν, ἐν ᾗ συμμεριζόμενος τὰς ἰδέας μας, προτείνει καὶ μίαν ὡραιωτάτην αὐτὸς, συμβουλευὼν νὰ ἐκλεγῶσιν ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Πανεπιστημίου ἡμῶν ἐν Βονωνίᾳ φοιτηταὶ ἐκ τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος καὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς δούλης· καὶ ἐκεῖνοι μὲν νὰ δωρήσωσιν ἀναπεπταμένην, κυματόεσσαν λευκὴν σημαίαν μετ' ἐπιγραφῆς **δῶρον τῶν ἀκκδημαϊκῶν πολιτῶν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος**, οὗτοι δὲ μέλαιναν, πένθιμον ὀφιοειδῶς περιεσφιγμένην δι' ἀλύττου μετ' ἐπιγραφῆς **Δακρύμεστον δῶρον τῶν ἀκκδημαϊκῶν πολιτῶν τῆς Δούλης Ἑλλάδος**.

Ἀλλὰ φοβούμεθα μὴ ἐπαλῇ θεούσῃ καὶ ἐνταῦθα ἡ παροιμία **Πολὺς Θόρυβος διὰ τίποτε**, διότι αἱ ἐορταὶ τοῦ

ἐν Βονωνίᾳ Πανεπιστημίου ἤρξαντο ἀπὸ τῆς **23 Ἀπριλίου**, ὅλοι δὲ οἱ ἀπανταχόθεν τοῦ Παλαιοῦ καὶ Νέου Κόσμου ἀντιπρόσωποι Πανεπιστημίων φοιτηταὶ παρίστανται ἐκεῖ καὶ οἱ ἰδικοὶ μας, ἐν κατορθωθῇ ἐπὶ τέλους νὰ σταλοῦν ὅσων ἄνθρωποι, θὰ φθάσουν **κατὰ πῦρ ἐορτῆς**.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΝ

I

Ἐάν ἐλαλοῦσαν πετεινοὶ ἀνάμεσά σου τόσους
Πῶς ἤθελες νὰ μὴν ἀργῇ γὰρ σὲ νὰ ζημερώσῃ;

II

Ἄν θῆς νὰ φέξῃ γράγγορα ἡμέρα καὶ γὰρ σένα
Κότταις ἂς εἶ, τ' ἀσκέρι σου μ' ἕνα κοκόρι, ἕνα.

III

Ἄν θῆς νὰ ὄρῃς κεφάλι,
Τὸ βροῖσκες μὲ τὸ Ῥάλλη,
Καρδιά ὅπου πηρᾷ
Θὰ βρῇς ὅτ' οὐ Χοῖδᾷ.

Κι' ἂν θῆς λεβέντη πρόθυμο ν' ἀσκῶσι, μπαίρακι
Νὰ τὸ παιδί τ' ἀξέχαστου Γερο-Πετροπουλάκη.

IV

Ἄν θῆς μυαλό χωρὶς ἀτμό γιὰ τοῦ Ἀρροκαίτη
Ἰδοὺ τ' ἀποκεντρωτικὸν μυαλό τοῦ Φλογαίτη.

V

Μποροῦσε τὸ κεφάλι σου ἡ γνῶσι νὰ τὸ λούσῃ
Ἄν κάπου κάπου ἄκουες καὶ τὸ λαό-Κουτούζῃ.

Τορμποῦκος.

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ἤρχισεν νὰ ἐρπῃ μετ' ἀπείρου προσοχῆς ἐπὶ τῆς στεφάνης ἣτις ἱκανῶς πλατεῖα οὕσα ἤρκει πρὸς ὑποστήριξιν κατακεκλιμένου ἀνθρώπου.

Ἐστράπη δεξιᾷ, ἄνευ προμελέτης, καθὼς θὰ ἐτρέπετο καὶ ἀριστερᾷ.

Οὐδὲν ἀπῆντησε πρόσκομμα, καὶ μετὰ τινων λεπτῶν ἐπίπονον ἔρπυσιν, εὗρέθη εἰς σκοτεινὴν γωνίαν, εἰς ἀπόστασιν πλέον τῶν τριάκοντα βημάτων ἀπὸ τῆς ὑδρορροῆς καὶ τῆς κλίμακος.

Τὸ τόσῳ στενοχωρήσαν αὐτὸν πρόβλημα ἐλύθη, καὶ οὐ-

δὲν ἐκώλυε πλέον αὐτὸν νὰ κατοπτεύῃ ἐν ὅσῳ οἱ δύο ἀλιτήριοι δὲν ἐξεκένουν τὴν δεξαμενὴν.

Ἐφαίνοντο διατελοῦντες ἐν πολλῇ καὶ ζωηρᾷ κινήσει, διότι οἱ δύο φανοὶ ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν.

Ἐλεγε, ὅτι κατέγρανον τὰ ἐμπορεύματά των ἡ ἐξήτουν τι ἐν τῇ σωρείᾳ τῶν κιβωτίων καὶ δεμάτων.

Ῥαμίουν ὀλίγον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἀντήλλασσον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, λέξεις τινάς, αἵτινες ἐχάνοντο ἐν τῇ ἀπεράντῳ ἐκτάσει τῆς ὑπογείου αἰθούσης.

Ὁ Μουράτ ἤκουε μόνον συγκεχυμένον βόμβον καὶ δὲν ἠδύνατο κἄν νὰ ἐννοήτῃ τί γλῶσσαν Ῥαμίουν. Οὔτε τὰς ἐνδυμασίας αὐτῶν διεκρίνεν, ἔτι δὲ ὀλιγώτερον τὰς μορφάς των, διότι οἱ φανοὶ οὐς ἔφερον δὲν διέχεον πολὺ ζωηρὰν λάμψιν.

Ὅθεν ὑρίστατο βάσανον ὡς τοῦ Ταντάλου, μακρόθεν παριστάμενος εἰς τοὺς ἐλιγμούς των κακούργων ἐκείνων, οὓς δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν νὰ συλλάβῃ καὶ ἐγγίξων ὡς εἰπεῖν διὰ τοῦ δακτύλου μυστήρια τὰ ὅποια τῷ ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ διαλευκάνῃ.

Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ βάσανος αὕτη δὲν παρετάθη πέραν τοῦ δέοντος. Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν ἀποπερατώσαντες ἀναμφιβόλως τὴν ἐργασίαν των ἡ εὐρόντες ὅτι ἐξήτουν οἱ δύο τῶν ἐμπορευμάτων ἀναδιφρεταὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κλίμακα.

Ἠγγίζεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ἀλλ' ὁ Μουράτ δὲν ἀνῆλθε πολὺ.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΕΠΕΣΕ ΠΑΡΑΣ. — "Επесе παρᾶς! ἔπесе παρᾶς! φωνάζουν ὅλοι, προκειμένου περὶ τῆς ὅλως ἀπροσδοκίτου ὑπερασπίσεως τοῦ Βλαχάνη, ἥτις ἀνέτειλεν εἰς τὰς στήλας δύο ἡδὴ ἐφημερίδων καὶ φαίνεται πολιορκουσα καὶ ἄλλας. Ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ ἡμῶν δὲν ὑπάρχουν, ἀπέναντι τοῦ παρᾶ, ἡ ρά κ λ ε ἰ ο ἰ σ τ ῆ λ α ἰ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: «Μὴ περαιτέρω». Τὸ ἀπέδειξεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λ ι μ ἔ ν ο ς Π α τ ρ ῶ ν ἄ μ υ ν ο μ ἔ ν ο υ.

"Ὅσοι κλ' ἂν ἔπесе παρᾶς,

"Ὅσοι κλ' ἂν χύνεται μελάνι,

'Ὁ τύπος εἶναι μασκαρᾶς,

Ξεμασκαρεύων τὸν Βλαχάνη.

ΩΡΑΙΟΝ ΜΕΤΡΟΝ. — Οἱ χαρτοπαικτοῦντες ἀξιωματικοὶ θὰ τιμωροῦνται, τοῦ λοιποῦ, λέγει μία ἐγκύκλιος τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν δι' ἀργίας, δι' ἀπολύσεως ἐκ τῆς θέσεώς των. Ὁ-ρατόν αὐτὸ τὸ μέτρον. Λυπούμεθα μόνον διότι ἐλήφθη τόσο ἀργά καὶ διότι δὲν ἔχει ὀπισθενεργὸν δύναμιν. Ὅποιον ἀπελπισίων, ὁ-ποίων ἀτιμιῶν πηγὴ δὲν ἔγεινε καὶ ἐν τῷ στρατῷ ἡμῶν ἡ χαρτο-παιξία! Πότους ἀνδράς δὲν ἀφαίρει ἡ τ ρ ᾶ π ο υ λ α ! Αὐτὴ εἶναι ἡ μάνα τῆς αὐτοκτονίας. Αὐτὴ δύναται νὰ μεταμορφώσῃ εἰς γύ-ναιον ὑπόδουλον ἑταίρων καὶ τὸν πλέον ἀρειμάνιον ἀξιωματικὸν μας. Εἶναι ἄτιμος Ὁμῆδης, πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὑπολας πᾶς Ἡρα-κλῆς τοῦ στρατοῦ μας γίνεται σκουπίδι.

Ἀλλὰ τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἦτο ὠραιότερον, ἂν ἐφηρμόζετο καὶ ἐπὶ πάντων τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Γνωρίζομεν δημοσίους λει-τουργοὺς οἱ ὅποιοι ἐξ ἡ μ ε ρ ὶ ο ν ν τ α ἰ ἐξ ἡ γ ρ ι ω μ ἔ ν ο ἰ ἀπὸ τὰς παννυχίδας τοῦ λ α ν σ κ ε ν ῆ, τῆς π α σ σ ῆ τ α ς, τῆς β ο λ ῖ ν α ς καὶ τοῦ Φαραῶ καὶ χάνουν ἐνίοτε ἱερὰ χρήματα διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ὡς δι' ἰσοδέργων συλλαμβανόμενα.

(Ὡς ἐπανελέσθωμεν.

ΓΕΙΑ ΣΑΣ ΚΟΡΙΤΣΙΑ! — Τὸ δὲξαν καὶ τοῦ Ἀμαλίου τὰ ὄρφανά ἀποδείξαντα πᾶς δὲν τρῶνε ἄγερα, μὲ τὸ κ ο ῦ ν ἡ μ ᾶ των Ἐσχίσαν ἐπανάστασιν, ὅλα σύμφωνα νὰτὰ τῆς τέως Διευθυ-ντρίας αὐτῶν καὶ τὴν πέταξαν. Πᾶρε μαθήματα, Λεβίδη. Καὶ πάλι ἡ γεία σας, κορίτσια!

Ὁ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Ὁ Ῥαφτόπουλος ἀνακρινόμενος ὑπὸ τοῦ

Πολὺ ἀπίθανον ἦτο ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἤθελον χάσει τὴν ὥραν τῶν ἐρευνῶντες τὸν κρυψῶνά του, διότι δὲν ἠδύ-ναντο νὰ ὑποπτεύωσι τὴν παρουσίαν βεβήλου εἰς τὸ σχεδὸν ἀπρόσιτον κρησφύγετον αὐτῶν.

Καὶ τῷ ὄντι ἀνέβησαν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου τὴν μα-κρὰν κλίμακα ἥτις ἐχρησίμευσεν αὐτοῖς διὰ νὰ καταβῶσι.

Ὁ Μουράτ τοὺς παρετήρησε τότε κάλλιον καὶ εἶδεν ὅτι ἔφερον προσωπίδας.

Τοιοῦτο προφυλακτικὸν μέτρον εἰς τόπον ὅπου δὲν ἐφο-βοῦντο κατασκοπεῖαν, τῷ ἐφάνη λίαν ἐκτακτόν, ἀλλὰ δὲν ἔχασε τὸν καιρὸν του εἰς μελέτην ἐπὶ τῆς ἰδιοτροπίας ταύτης.

Τοὺς παρετήρησε προσεκτικῶς. Ἦσαν ἐνδεδυμένοι εὐρω-παῖστί ἄλλ' ἔφερον φέσι.

Ἐξ ἡχηροῦ κρότου ἐνόησεν ὅτι ἀπεκρεμάσθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς δεξαμενῆς ἡ κλίμαξ.

Ἐπειτα ἐσβέσθησαν οἱ φανοί.

— Καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μουράτ, φεύγουν καὶ γλυ-τόνω ἀπ' αὐτοῦς

Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐσκέπτετο οὕτω, ἤκουσε τὸν ἓνα ἐξ αὐτῶν προφέροντα λέξεις τινὰς τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν δὲν ἐνόησεν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τονισμοῦ αὐτῶν διέκρινεν ὅτι ἦσαν ἐλληνικαί.

Ἐπειτα διέκρινε βήματα τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀπομακρυ-νόμενα, καὶ ἐδόξαζεν ἤδη τὸν Θεὸν διότι τὸν ἐφύλαξεν ἀπὸ

ἐν Παρίσις Μανεπιμάνεση περὶ τῆς κλοπῆς τοῦ τῶν ἡ μετέρου Νομισματικοῦ Μουσείου, ἀνέκραγεν ὀργίλος:

— Καὶ τί ἔκλεψα ἐπὶ τέλους ἐγὼ ἀπ' αὐτά: Ἐγὼ εἶμαι, εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν, θύμα κλοπῶν, οἵτινες ἐπρόλαβαν νὰ κλέ-ψουν τὰ γνήσια καὶ ἀφήκαν δι' ἐμὲ τὰ κλοπῆα. Ἀν ἡδυνάμην, θὰ ἐκίνουν ἀγωγὴν περὶ θεραπείας ἐναντίον των.

Εἰς φίλον του δὲ ἱατρὸν ἐπισκεφθέντα αὐτὸν εἰς τὰς φυλακάς εἶπε:

— Λέγουν, ἱατρὲ, ὅτι πάσχω ἐκ κλεπτομανίας, νόσον τὴν ὁποίαν δὲν προδίδει βέβαια ὁ σφυγμὸς εἰς τοὺς ἱατροὺς, καὶ οἱ δικηγόροι μου ἐπὶ τούτου τοῦ χρονίου νοσήματός μου θὰ στηρίξουν τὴν ὑπε-ράσπισίν των ἂν ἐπιτύχουν, θὰ τοὺς συστήσω εἰς τοὺς ἐν Ἀθή-ναις συναδέλφους μου τελωνειακοὺς καὶ ταμιακοὺς.

ΣΚΕΥΤΙΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ. — Νὰ μὴ σκεφθῶ νὰ 'πῶ κ' ἐγὼ πῶς τὰ πῆρα κατὰ λ ἰ θ ο ς ! Τὶ δημοσιογραφικὴν ὑποστήριξιν θὰ εἴ-χα ἀπὸ μερικοὺς δικούς μας!

ΑΝΑ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΙΑΝ, Ἡ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ ΚΑΤ' ΑΝΤΙΠΟ-ΛΙΤΕΥΣΕΩΣ. — Τρεῖς σηματοφόροι τῆς νέας ἀντιπολιτεύσεως τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ μέλλοντος, ἡ ὁποία, ὡς φαίνεται, θὰ πάσῃ τε-τοιοῦ δρόμο, ὥστε θ' ἀφήσῃ χιλιάς μίλλια πίσω τὸν τέως πρῶτον ἐν τοῖς ἴσους, ἐξέδραμον ἀνὰ τὴν Θεσσαλίαν, ὅπως ἀναπετάσων ἐκεῖ πρῶτον, ὅπου ἡ μεγάλη τοῦ Τρικοῦπη δύναμις, τὸ μ π α ῖ ρ ᾶ κ ι τῆς. Ὁ ξανθὸς λέων Ῥάλλης, ὁ μελαγχροινὸς μαχητὴς ἐν πᾶσι Γ. Πετροπουλάκης, ἐκεῖνο τὸ λειονταροῦπαῖδο τῆς Μάνης, καὶ ὁ βράζιον ὡς ὁ μεσστός του Γεωργαντζᾶς, συνεννοῦνται ἐκεῖ μετὰ τοῦ ὅσον φα-νατικοῦ συμπολιτευομένου τόσον λυσσῶντος νῦν ἀντιπολιτευομένου ἱατροῦ Γεωργιάδου, ὃν θὰ προτείνωσιν ὡς ὑποψήφιόν των, καθ' ὑπό-δειξιν τοῦ πολλοῦ Παπαμιχαλοπούλου.

Ἐνταῦθα διὰ τηλεγραφημάτων προειδοποιήθησαν πολλοὶ φίλοι. Ἢ δὲ Κυβερνήσις, φοβουμένη πάντοτε, εἰδωποίησε τὰς ἐκεῖ ἀρχὰς ὅπως ἐπιθλέπωσι τοὺς τρεῖς ἐντεῦθεν ὀρμηθέντας καὶ προλάβωσι πᾶν κούνημα.

Ὁ Τρικοῦπης εἶπε:

— Εὐκολώτερα θὰ ξανάπαιρνα τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τοὺς Τούρ-κους, παρ' ἀπὸ τὸ Ῥάλλη.

ΕΡΩΣ ΑΚΡΑΤΗΤΟΣ. — Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Μεταξουρ-γεῖον. — Ἐκεῖνος ἦτο νέος ζωηρὸς ἐπάνω ὀστή βράσι του, καὶ ἡσθάνετο εἰς τὰς φλέβας του αἷμα σφριγῶν ἐκ τῆς προσεγγίσεως

τῶν καθαρμάτων ἐκείνων, ὅτε ἀνεσκίρτησεν ἀκούσας κρότον ἀπαίσιον.

— Λὲς κλ' ἐκλείσαν κίμμιὰ πόρτα ἢ ἐβρόντησαν καμμιὰ κλαβανή, ἐψιθύρισε.

Ἄν κλείσῃ ἡ ὑδρορρόη ἐχάθηκα.

Ἐν τούτοις ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ἴσως οἱ ἀπερχόμενοι λησταὶ ἐλησμόνησαν κανὲν ἐργαλεῖον των χρήσιμον διὰ τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς των καὶ θὰ ἐ-πανήρχοντο νὰ τὸ εὔρουν.

Ὁ ἐφέντης ἠθέλησε νὰ τοὺς ἀφήσῃ καιρὸν ὅπως προχωρή-σωσι, διὰ νὰ μὴ συναντηθῇ αἴφνης μετ' αὐτῶν, ἐν περιπτώ-σει ἀπροσδοκίτου ἐπανόδου.

Ἴσως δὲ καὶ ἐπεθύμει νὰ παρατείνῃ ὄνειροπόλῃσιν ἐξ ἧς εἰσέτι προσεπάθει νὰ βαυκαλίζηται.

Ἐὰν οἱ ἄθλιοι ἐκεῖνοι ἐκλείσαν θύραν ἢ καταπακτὴν ὁ Μουράτ κατεδικάζετο εἰς τὸν φρικωδέστερον θάνατον.

Ἐξ αὐτοῦ μόνον ἐξηρτᾶτο νὰ ἴδῃ ἂν πράγματι οἱ κηκοῦρ-γοὶ ἔλαβον τὸ ἐλέθριον τοῦτο μέτρον καὶ ἐδίσταζε ν' ἀναρ-ρίχηθῃ μέχρι τοῦ στομίου τῆς ὑδρορρόης, τόσον ἐφοβεῖτο μή-πως εὕρῃ αὐτὸ κλειστόν.

Ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισε μετὰ τινῶν στιγμῶν ἐναγώνιον ἀβεβαιότητα.

Ἐσφύθη ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ ὀπι-σθοβατῶν, διότι ἡ στεφάνη τῆς ὑδρορρόης ἦτο τόσον στενὴ ὥστε

του Μάιου. Ἐκείνη, δειλὴ παρθένος, τὸν ἡγάπα, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιδέχεται, ὡς λίαν ἐπιθετικόν. Μίαν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὴν εἶδε μόνον καθ' ὁδὸν καὶ τῆς ἐβρίχθηκεν ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Αὐτὴ τὸ μαζεῖται στὰ πόδια. Ἀλλ' ὁ νέος, ἐδῶ τὴν ἔχει, ἐκεῖ τὴν ἔχει, τὴν στρυμόνει μέσα εἰς τὸ Καφεῖον τῆς Νέας Σφαιρας, ὅπου τὸ κορίτσι ἐζήτησεν ἄσυλον.

Ὁ φιλογερὸς ἐραστής, περιφρονῶν πᾶσαν ἐντροπὴν ἐπετέθη ἐκεῖ κατὰ τῆς ὥρας του, ἀναποδογυρίζων τῆς καρέκλαις, σπάνων τοὺς καθρέπτας καὶ μὴ ἀκούων μ' ὅλα του τὰ μεγάλα αὐτιά, τὸν καφετζῆν, ὁ ὁποῖος, πρὸ τῆς αὐτῆς καταστροφῆς ἀνέκραξε: Ἀσῶστε, χριστιανοί!

Ἀλλ' ἐκ τῆς κραυγῆς τοῦ καφετζῆ, συγκινηθεῖσα ἔτρεξεν ἡ ἀστυνομία, ἥτις ἐπ' αὐτοφῶρῳ συνέλαβε τὸν ταραξίαν ἐραστὴν καὶ τὸν ἀπήγαγεν εἰς τὸ Κρατητήριον, ὡς ἐνόχον ἐρωτος διὰ ρήξεως καὶ θραύσεως καὶ ζημίας πολλῆς. Ὁ καφετζῆς ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσίν του. Ἡ ἀστυνομία καταζητεῖ τὸν ὑπεύθυνον ὅλου αὐτοῦ τοῦ παιγνίου. Ἀλλ' ὁ μόνος ὑπεύθυνος, ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, εἶναι ὁ προσεγγίζων Μάιος, ὁ ὁποῖος εἶναι πρόθυμος νὰ στέψη μὲ τὰ στέφανά του τοὺς δύο ἐραστὰς, ἥτοι τοὺς δύο γαιδάρους, περὶ ὧν ἀπορούμεν πῶς δὲν εἶπε τίποτε τὸ Ἀστυνομικὸν Δελτίον.

ΣΤΗ ΦΛΩΡΑ

Ἡ φύσις, ὅταν βασιλίσσῃ, περήφανη ἀπλώνει
τὴν ὁμορφὴν γλαυδὰ τῆς τὴν ἀνθοστολισμένη
Καὶ ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τὰ μύρα μεθυσμένη
Μὲ φῶς καὶ μὲ τριαντάφυλλα τὸν κόσμον στεφανώνει.

Ἔλα, ξανθὴ μου Φλώρα,
Νὰ φιληθοῦμε τώρα
Ἐδῶ σ' τὴ μοσχολύριστῃ
Δροσάτῃ πασχαλιά.
Ἡ ὄρα φεύγει ἀγύρστη
Κι' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά...

Ἀνοίγουν τὰ τριαντάφυλλα τὰ δροσερὰ τοῦ Ἀπρίλη.

Ἀχριστὸς ἀνέστην ἔκαμε τὸ φύλλο μὲ τὸ φύλλο....

Κύτταξε τὸ τριαντάφυλλο, αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ στείλω,

Νὰ ὅγες πῶς πρέπει νὰ κολλοῦν τὰ χεῖλη μὲ τὰ χεῖλη!

Ἔλα, ξανθὴ μου, πάλι
Τώρα ποῦ ἡ φύσις θάλλει
Χρυσῆς λαμπάδας χύνεται
Σ' ὅλη τὴν πλάσι φῶς
Κι' ὁ κόσμος ὅλος γίνεται
Τοῦ κόσμου ἀδελφός.

Τὸ κάθε Πλάσμα εἶναι νεκρὸ ὅταν μὲνῃ μοναχὸ του,

Εἶναι νεκρὸ ὅσῳ κι' ἂν ζῇ· τί χάρις λὲς θὰ δεῖξῃ

Μὲ ἓνα φύλλο μοναχὰ τριαντάφυλλο ἂν ἀνοίξῃ;

Θὰ ἴναι τῆς γῆς ἀπόπαιδο καὶ βάρος ὡς τὸ φυτό του!

Ἔλα, ξανθὴ μου Φλώρα,
Φεύγει κρυφὰ ἡ ὥρα
Ἔλα λοιπὸν ὡς τὴν πρώτη σου
Νὰ πέσῃς ἀγκαλιὰ
Καὶ νὰ περνᾷς τὴ νεότητά σου
Μὲ χάδια, μὲ φιλιὰ...

Σχάβ Κόγκ.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τελευταία ὥρα. — Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὁ κ. Β. Ἡρακλέους μὲ ἡράκλεια σχέδια, μὲ ἡρακλείους σκοπούς.

Ἡ παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ «Ραμπαγά» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

δὲν ἠδύνατο νὰ στραφῇ ἀκινδύνως, διέκοπτε συχνὰ τὴν πορείαν του διὰ νὰ ψηλαφήσῃ τὸ τεῖχος.

Ἡ κινδυνώδης αὐτὴ ἀσκήσις ἀπέληξεν εἰς ἐπιβεβαίωσιν τῆς δυστυχίας του.

Μετ' ὀλίγον ἤγγισε τὴν σκληρὰν καὶ λείαν ἐπιφάνειαν σιδηρᾶς πλακῆς ἥτις ἐκλειεν ἐρμητικῶς τὴν εἴσοδον τοῦ ὀχλοῦ δι' ἧς εἶχεν ἔλθει.

Ὁ δυστυχὴς ἦτο φυλακισμένος ἐν τῇ δεξαμενῇ· δὲν τῷ ἔμενεν ἄλλο εἰμὴ ν' ἀποθάνῃ βραδέως ὑπὸ τὰς φρικαλέας τῆς πείνης βασάνους, ἢ νὰ συλληφθῇ τάχιον ἢ βράδιον ὑπὸ τῶν κακούργων οἵτινες θὰ τῷ ἔκαμνον τοῦλάχιστον τὴν χάριν νὰ τὸν ἀποτελειώσουν.

— Ἔτσι θὰ ἐτελείωσεν κι' ὁ πατέρας μου, ἐπιθύρισε.

Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ ἐξάψει τῆς ἀπελπισίας ὀλίγον ἐλειψε νὰ πέσῃ ἐκουσίως εἰς τὴν δεξαμενὴν, ὅπου ἀφείκτως θὰ ἐθραύετο τὸ κρανίον του.

Ἀλλ' ὑπερίσχυεν ἡ φυτικὴ τοῦ εὐφυχία καὶ ἀναθαρρήσας ἐσκέφθη περὶ τῆς ἐνδεχομένης αὐτοῦ σωτηρίας.

Ἦσως ἡ θολωτὴ αὐτοῦ φυλακὴ εἶχεν ἐξοδόν, ἀλλὰ καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ἦναι προσιτὴ ἡ ἐξοδος διὰ τῆς στεφάνης, διότι οὐδὲν μέσον καταβάσεως εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του, ὅπως φθάσῃ εἰς τὰ βῆθη τῆς ἀνύδρου δεξαμενῆς.

Ἦσως οἱ κλέπτει ἐπανεέλθωσι τὴν προσεχῇ νύκτα, αὐτὸς δὲ κεκρυμμένος εἰς μίαν γωνίαν τῆς στεφάνης, θὰ ἐπωφε-

λεῖτο τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ ὑδραγωγείου.

Ἡ σκέψις τῷ ἀπέδειξεν ἐν βραχεὶ ὅτι αἱ ἐλπίδες αὐταὶ ἦσαν φροῦδαι καὶ χιμαιρικαὶ καὶ ὅτι ἡ τύχη του ἀνεκκλήτως ἀπεφασίσθη.

Τότε παρεκάλεσε τὸν Θεὸν νὰ συντομεύσῃ τὰς βασάνους του, καὶ ἀπεφάσισε ν' ἀναμείνῃ τὸν θάνατον μετὰ τῆς ἐγκαρτερήσεως μουσουλμάνου ἀπαξιούντος τὴν αὐτοκτονίαν καὶ πιστεύοντος ὅτι τὰ πάντα εἶναι γραπτὰ εἰς τὴν βίβλον τοῦ πεπρωμένου.

Ἀρκούντως ἀσήμαντον ἐπεισῶδιον ἥλλαξεν ἐντελῶς τὸν ροῦν τῶν ἰδεῶν του.

Ἀπλούμενος ἐπὶ τῆς στεφάνης ἥτις ἔμελλε νὰ ἦναι ἡ τελευταία του κλίνη, προσέκρουσε διὰ τῶν ποδῶν ἐφ' ἐνὸς τῶν φανῶν οὓς οἱ φαῦλοι ἀπέθεσαν ἐκεῖ πρὶν φύγωσι.

Τὸν ἔσυρε πλησίον του καὶ τὸν ἤνοιξεν.

Εὗρε δ' ἐν αὐτῷ θησαυρὸν ὅστις διὰ τὴν θέσιν ἐν ᾗ εὗρίσκετο ἦτο ἑκατοντάκις πολυτιμότερος τῶν ἀδαμάντων τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στέμματος.

Ὁ θησαυρὸς ἦν ἀπλούστατα θήκη πυρείων, χυδαῖον ἔρμαιον ὅπερ ἠδύνατο ἴσως νὰ σώσῃ τοῦ θησαυροθήρα τὴν ζωὴν.

Ὁ Μουράτ ἔσπευσε νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ καὶ μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως εἶδεν ὅτι οἱ δύο φανοὶ ἔφερον δύο κηρία σεβαστὰ τὸ μῆκος καὶ τὸ πάχος.

(Ἀκολουθεῖ).